

[Nathalie Lind.]

samfundet i dag. Det er ikke, fordi jeg drømmer om, at jeg har fundet den endelige udformning, men ved en straffelovbestemmelse med et indhold i den retning, jeg her har søgt at skitsere, vil det være muligt at ramme bagmænd uden at lægge hindringer i vejen for den almindelige omsætning i samfundet.

Jeg skal slutte med at sige, at mit forslag til ministeren er, at ministeren omgående nedsætter et udvalg, der inden for få måneder kan komme til folketinget med et forslag til en ny straffelovbestemmelse. I udvalget skal ikke blot være repræsentanter for ministeriet og anklagemyndigheden, men f. eks. også for retsvidenskaben og for Advokatrådet. Jeg har nævnt to navne her i dag, som jeg gerne vil gentage: professor von Eyben og Advokatrådets formand, højesteretssagfører Børge Kock.

Jeg kan ikke vurdere, hvor hurtigt det kan gå. Hvis det er nødvendigt, skal vi ikke modsætte os, at resultatet kan komme for i en kort ekstrasamling, men vi må i hvert fald afsætte tid til en behandling af et sådant forslag. Man kunne vel også forestille sig, at folketingets retsudvalg under en eller anden form holdt et forlænget weekendmøde i løbet af sommeren, hvor man fik den nærmere afgrænsning af en sådan paragraf fastlagt.

Efter mit partis opfattelse har regeringen i denne sag tøvet alt for længe, men efter at rapporten er afleveret til retsudvalget, har folketinget også et ansvar, og det vil vi fra venstres side leve op til.

Jeg nævnede før en god jysk lov, og jeg vil slutte med at citere fortalen til Valdemar Sejrs Jydske Lov, for den indeholder synspunkter, som er lige så aktuelle i dag, som da Valdemar Sejr gav den i 1241. De første ord „Med lov skal land bygges“ er velkendte, og det fortsætter:

„Men ville hver især nøjes med sit eget og lade andre nyde retfærdighed, så behøvede man ikke nogen lov. Ingen lov er så god at følge som sandheden. Hvor man ikke er klar over, hvad der er sandhed og ret, dér skal loven afgøre dette. Var der ingen lov til i landet, da fik den mest, som evnede at gribe mest. Derfor skal loven være for alle, så retsindige, fredsommelige og sagesløse mennesker kan nyde ret og

fred og uretfærdige og ondsindede mennesker af frygt for, hvad der står skrevet i loven, ikke tør fuldføre, hvad ondt de måtte have i sinde.“

Gudme: Det minder lidt om skyggebokning, når vi i dag skal drøfte, hvilke konklusioner vi kan drage af en rapport, som vi har læst under tavshedsløfte, samtidig med at pressen bragte en udførlig omtale af det væsentligste indhold og de personer, der optræder i rapporten. Der er adskilligt af dette stof, det kunne være fristende at drage frem til illustration, men hvor man nu lidt frygtsoomt holder sig tilbage for ikke at misbruge ministerens fortrolighed. Skulle jeg imidlertid komme til at gå over stregen, kan jeg dog sikkert trøste både ministeren og mig selv med, at det nok er noget, jeg har læst i avisen.

Jeg er i øvrigt ikke fristet til at gøre ret meget mere ud af dette så omdiskuterede spørgsmål om det rigtige i at offentliggøre statsadvokat Grells rapport eller lade den forblive som et fortroligt aktstykke i justitsministeriet. Der er sagt nok om denne side af sagen, og nok også sagt for meget.

Men lad mig dog lige som min egen opfattelse slå fast, at materiale, der udleveres under krav om tavshed, en tavshed, som bliver til et tavshedsløfte med den underskrift, som vi medlemmer af retsudvalget har afgivet over for ministeren, naturligvis ikke må gå videre til nogen som helst anden. Herom kan der ikke være tvivl, og hvis noget medlem af retsudvalget — men jeg siger udtrykkeligt „hvis“, for også andre har haft denne rapport i hænde og kan meget praktisk have benyttet udleveringsdagen sidste onsdag til at slippe indiskretioner ud — hvis altså noget medlem af udvalget har brudt sin tavshedspligt, så er det forkert. Helt sikkert.

Dermed være ikke sagt, at denne tavshedsforpligtelse havde behøvet at være så absolut. Noget af materialet stammer fra domsudskrifter og referater i Ugeskrift for Retsvæsen, andet har man kunnet lytte sig til som tilhører i vore retssale, hvor åbne døre jo er hovedreglen i både civile og kriminelle sager, og noget tredje har man kunnet skaffe sig besked om ved hjælp af tinglysningsvæsenet, ved hjælp af auktionsindkaldelserne i Statstidende og fogedlisterne,